

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: **R. J.**, narozený dne X
bytem B. 31E, X O.
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Janíčkem
sídlem Slovanská 21, Šumperk

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje**
sídlem Kosmonautů 189/10, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 19. 3. 2018, č. j. KRPM-6754-62/ČJ-2015-1400AP-PK, ve věci služebního poměru,

takto:

I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 19. 3. 2018, č. j. KRPM-6754-62/ČJ-2015-1400AP-PK, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **8 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Janíčka, advokáta se sídlem Slovanská 21, Šumperk.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 17. 5. 2018 se žalobce domáhal u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. KRPM-6754-62/ČJ-2015-1400AP-PK (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství pro ekonomiku ve věcech

služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 12. 2017, č. j. KRPM-6754-52/ČJ-2015-1400HS-U, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o odškodnění poškození zdraví, které žalobce utrpěl dne 13. 1. 2015, tak, že žalobci přiznal náhradu za bolest podle § 101 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve výši 5 000 Kč a z požadovaných náhrad vymezených doručenými doklady žalobci nepřiznal náhradu za bolestné ve výši 30 bodů, náhradu za ztížení společenského uplatnění, náhradu za úhradu doplatků za léky a pomůcky, náhradu za úhradu jiných poplatků spojených s léčením a náhradu za použití soukromého dopravního prostředku v souvislosti s léčením a jednorázové odškodnění žalobce podle § 105 uvedeného zákona.

B. Žaloba

2. Žalobce navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Konkrétně namítal:
 - a) nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné jako celek, rozporné a nesrozumitelné;
 - b) nesprávné hodnocení důkazů. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně vycházel z posudku pověřeného lékaře MUDr. V., který zřejmě nezohlednil předložené lékařské zprávy, a z ničeho nevyplývá, proč se neztotožnil se závěry MUDr. B. uvedenými v posudku o bolestném a ztížení společenského uplatnění. Tento posudek o bolestném a ztížení společenského uplatnění nebyl nikdy relevantním způsobem zpochybněn, proto bylo zpracování znaleckého posudku nadbytečné; správní orgán I. stupně měl vycházet z posudku MUDr. B. a měl žalobci přiznat náhradu ve výši 50 bodů;

Podle žalobce závěr žalovaného, že všechny správní orgán I. stupně všechny znalecké posudky hodnotil samostatně a ve vzájemné souvislosti, neodpovídá skutečnosti. Dle žalobce ani jeden ze znaleckých posudků nevyloučil, že zranění žalobce mohlo vzniknout na základě whiplash syndromu. Žalobce také nesouhlasil s tím, že správní orgány vycházely ze znaleckých posudků, které byly vypracovány v rámci trestního řízení a pro jeho potřeby. Podle žalobce taktéž úvahy žalovaného o přenesení důkazního břemene nebyly správné, jelikož princip důkazního břemene se uplatňuje zásadně v občanskoprávním řízení sporném, nikoli ve věci služebního poměru. V posuzované věci na základě zásady materiální pravdy měl služební funkcionář zjistit stav věci, o němž nejsou pochybnosti, což neučinil;

 - c) nesprávné posouzení nesouvisejících obtíží. Žalobce odkázal na poslední odstavec na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že lékařské zprávy odrážejí katalog obtíží, které zjevně s úrazem nesouvisejí. Podle žalobce je nesprávný a neodůvodněný závěr žalovaného, že příčiny posttraumatické stresové poruchy nebyly zkoumány a prokázány, jelikož žalobce k prokázání této skutečnosti předložil správním orgánům psychiatrické nálezy;
 - d) prokázání cestovních výdajů. Žalobce namítal, že dostatečně prokázal náklady na dopravu, provedl jejich přehled a doložil je lékařskými zprávami. Předloženými lékařskými zprávami se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval a pouze uvedl, že „nelze vyloučit, že bude-li prokázáno, že obtíže, pro něž byl odvolatel neschopen služby, nevznikly v souvislosti s předmětným úrazem, bude přehodnocen i tento nárok“;

e) nesprávné poučení žalobce. Žalobce nesouhlasil s tím, že poučení o jeho právech ve správním řízení bylo pouze formální, ve věci bylo rozhodnuto až po opakovaných urgencích a na základě jeho stížnosti;

f) nezákonné vypuštění věty „dne 2. 8. 2016 byl poškozený propuštěn ze služebního poměru podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. b) zákona, neboť v důsledku služebního úrazu ze dne 13. 1. 2015 pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilosti k výkonu služby“. Podle žalobce žalovaný rozhodl v jeho neprospěch, pokud citovanou větu v napadeném rozhodnutí vypustil. I z dopisu MUDr. S. H. ze dne 20. 9. 2016 vyplývá, že žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby.

C. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a přezkoumatelné, neboť je z něj zcela zřejmé, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s provedenými důkazy, zejména znaleckými posudky, přičemž skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, odpovídá obsahu spisu.
4. Rozhodnutí s odkazem na provedené důkazy, zahrnující zmíněné znalecké posudky tak i rozsáhlou zdravotní dokumentaci žalobce, zcela srozumitelně objasňuje, proč se žalovaný neztotožňuje se závěry posudku o bolestném v části týkající se diagnózy opěrkového syndromu. Pro účely výpočtu náhrady za bolest předložil žalobce lékařský posudek o bolestném a ztížení společenského uplatnění, zpracovaný ošetřujícím lékařem žalobce, MUDr. D. B. Ohledně jeho správnosti měl správní orgán I. stupně důvodné pochybnosti, neboť v něm byla jako diagnóza žalobce stanovena položka 7.47, tj. podvrtnutí krční páteře, s doplněním, že pouze alternativně lze uvažovat též o položce 7.48, tj. opěrkový syndrom whiplash. Závěrem však bylo bolestné bez dalšího zdůvodnění ohodnoceno 50 body, tj. v rozsahu diagnózy opěrkového syndromu. Z lékařského posudku navíc nevyplývalo, jaké konkrétní části zdravotní dokumentace žalobce měl MUDr. B. pro účely zpracování posudku k dispozici, protože bez bližší specifikace uvedl, že vycházel z odborných lékařských nálezů a posudků z oboru chirurgie a neurologie.
5. K ústavnímu znaleckému posudku, vypracovaného Nemocnicí na Homolce (dále jen „ústavní posudek“), žalovaný uvedl, že v řízení o náhradě škody neprováděl tento znalecký posudek k důkazu. Správní orgán I. stupně neměl ústavní posudek v době rozhodování k dispozici a ve svém rozhodnutí pouze zmínil jeho závěry tak, jak byly popsány v usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 21. 2. 2017. Nicméně i tento znalecký posudek podpůrně potvrzuje závěry správních orgánů ohledně možného původu a charakteru žalobcových obtíží, tedy že úraz žalobce lze považovat za lehké zranění. Navíc ústavní posudek obsahuje závěr, že pokud by u žalobce došlo k opěrkovému syndromu, jednalo by se o lehkou formu s nulovou pravděpodobností dlouhodobých nebo dokonce trvalých následků. Jako velmi důležitou diagnostickou metodu shledává tento znalecký posudek magnetickou rezonanci, která, jak je uvedeno výše, byla žalobci provedena s negativním nálezem.
6. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí, kterým přiznal žalobci náhradu za bolest v rozsahu 20 bodů za diagnózu podvrtnutí páteře, bylo zcela správné. Zcela správné bylo i to, že žalobci nepřiznal nárok na ztížení společenského uplatnění, jakož i požadované náhrady za doplatky léků, léčebné pomůcky, náklady na akupunkturu a znalecký posudek,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

neboť ani v těchto případech nebyla prokázána nejen jejich objektivní existence, ale také příčinná souvislost se služebním úrazem, resp. nebylo postaveno najisto, že ke konkrétnímu poškození zdraví žalobce došlo následkem služebního úrazu. Z provedeného dokazování naopak jednoznačně vyplynulo, že žalobce trpěl řadou zdravotních obtíží, zejména neurologického charakteru, již dlouho před samotným úrazem, přičemž jejich souvislost se služebním úrazem nebyla prokázána.

7. Žalovaný měl za to, že v rámci svého rozhodnutí zcela dostal požadavkům § 180 odst. 1 služebního zákona, dle kterého je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný poté, co z lékařského posudku o bolestném předloženého žalobcem vyplynuly důvodné pochybnosti ohledně správnosti diagnózy opěrkového syndromu, přistoupil v této souvislosti k provedení hned několika dalších relevantních důkazů. Opatřil si znalecký posudek vyhotovený MUDr. U. pro účely trestního řízení a dále hodnotil rozsáhlou zdravotní dokumentaci žalobce. V neposlední řadě pak požádal o vyjádření pověřeného lékaře, MUDr. V.
8. Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že v případě pochybností ohledně správnosti lékařského posudku o bolestném si měl vyžádat odborné posouzení znalce. Žalovaný byl povinen postupovat v souladu se zásadou procesní ekonomie neboli hospodárnosti řízení, § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle které je správní orgán povinen volit co nejúčinnější právní prostředky, na které však budou vynakládány co nejmenší náklady tak, aby jak účastníkům řízení, tak správnímu orgánu, případně dalším dotčeným osobám, nevznikaly v souvislosti s vedením správního řízení zbytečné náklady. Je tedy pouze na zvážení správního orgánu, zda nařídí vypracování znaleckého posudku či nikoli. Za dané důkazní situace shledal žalovaný jako nadbytečné přistupovat ke zpracování dalšího znaleckého posudku, zvláště když předmětné znalecké posudky poskytovaly dostatečné odpovědi.

D. Replika žalobce

9. Žalobce v replice ze dne 4. 9. 2018 setrval na svých námitkách a žádal, aby soud k posouzení jeho nároků přibral nezaujatého znalce z oboru zdravotnictví.

E. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

10. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
11. Dle protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 13. 1. 2015, č. e. KRPM-23-1/DNSU-2015-PAJ, došlo v totožný den v Šumperku na křižovatce ulic Žerotínova a Jesenická k dopravní nehodě, jejímž účastníkem byl žalobce. Při této dopravní nehodě narazila do vozidla řízeného žalobcem z pravé strany řidička s vozidlem Renault Clio, která do prostoru křižovatky vjela na signál s červeným světlem.
12. Z rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 28. 1. 2015, č. j. KRPM-6754-12/ČJ-2015-1400HS-U, vyplývá, že poškození zdraví, které utrpěl žalobce při uvedené dopravní nehodě, je pro účely rozhodnutí ve věci náhrady škody služebním úrazem a Česká republika – Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje ve smyslu § 100 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, odpovídá za vzniklou škodu v plném rozsahu.

13. Žalobce předložil lékařský posudek MUDr. D. B. ze dne 23. 8. 2016. Lékařský posudek obsahuje mj. tabulku k bodovému ohodnocení bolestného podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 277/2015 Sb., o postupu při určování výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění příslušníků bezpečnostních sborů. V tabulce je uvedena položka 7.47, poškození zdraví – podvrtnutí krční páteře a počet bodů 20. Dále, že „*alternativně lze uvažovat i položku 7.48 – opěrkový syndrom – whiplash s bodovým ohodnocením 40-70 b. – byl přítomen příznak vertiga při prvotním vyšetření u neurologa bezprostředně po úraze*“. K celkovému počtu bodů je uvedeno „20/40-70/ Hodnotím 50 b.“
14. Dne 29. 11. 2016 se MUDr. D. V., lékař Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra, pracovnělékařské služby, vyjádřil k lékařskému posudku MUDr. B. a vyslovil, že „z dostupné dokumentace, zejména pak z posudku prof. Urbánka vyplývá, že odškodnění je nepřiléhavé. Doporučuji se řídit radou dr. S. H. a vyžádat si posudek ústavní“. Tentýž lékař dne 6. 12. 2016 uvedl „doporučuji odškodnit položkou 7.47 – 20 bodů – znalecký posudek vyloučil syndrom whiplash“.
15. V průběhu řízení před správním orgánem I. stupně předložil žalobce znalecký posudek ze dne 14. 9. 2015, zpracovaný doc. MUDr. P. S., soudním znalcem. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že pro účely trestního řízení byl vypracován znalecký posudek prof. MUDr. K. U., CSc., znalce v oboru zdravotnictví, ze dne 30. 7. 2015, který není součástí správního spisu.
16. Náměstek ředitele Krajského ředitelství pro ekonomiku ve věcech služebního poměru v rozhodnutí ze dne 11. 12. 2017, č. j. KRPM-6754-52/ČJ-2015-1400HS-U, přiznal žalobci jako poškozenému náhradu za bolest dle § 101 písm. b) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve výši 5 000 Kč. Dále žalobci nepřiznal z požadovaných náhrad náhradu za bolestné v rozsahu 30 bodů, náhradu za ztížení společenského uplatnění, náhradu za úhradu doplateků za léky a pomůcky, náhradu za úhradu jiných poplatků spojených s léčením a náhradu za použití soukromého dopravního prostředku spojené s léčením. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání ze dne 21. 12. 2017.
17. Žalovaný učinil součástí správního spisu ústavní znalecký posudek, zpracovaný nemocnicí Na Homolce, pro Policii České republiky pro řízení vedené pod č. j. KRPM-6557-117/TČ-2015-140971.
18. Ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že ve výroku II. navíc nepřiznal žalobci jednorázové odškodnění podle § 105 zákona o příslušnících bezpečnostních sborů.

F. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Krajský soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je

krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by musel rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.

21. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi okolnostmi, které uplatnil žalobce, a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
22. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45).
23. V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. O věci uvažil takto:
24. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24), na správní řízení, které je vedeno ve dvou stupních, je třeba nahlížet jako na jeden celek. Krajský soud proto zkoumal napadené rozhodnutí ve vazbě na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aby bylo zřejmé, že napadené rozhodnutí i při zohlednění závěrů správního orgánu I. stupně skutečně neobstojí.
25. Krajský soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí při posuzování znaleckých posudků. Zjistil, že správní orgán I. stupně na str. 3 svého rozhodnutí uvedl, že v rámci trestního řízení byl vypracován znalecký posudek MUDr. U., který „*de facto*“ podporuje stanovisko pověřeného lékaře (pozn. soudu: MUDr. V.), když z jeho závěru vyplývá, že dle prvotní dokumentace šlo o zranění bagatelní. Úder do spánku nevedl k žádným změnám na kůži a v podkoží a hybnost páteře byla prakticky volná. Následně správní orgán I. stupně vysvětlil, v jakých oblastech dle jeho názoru pochybil MUDr. S. při zpracování svého znaleckého posudku, přičemž hodnocení zdravotního stavu žalobce v posudku MUDr. S. považoval správní orgán I. stupně za „*svérázné*“. Následně na straně 4 rozhodnutí správní orgán I. stupně popsal závěry vyplývající z ústavního znaleckého posudku ze dne 18. 3. 2016, zpracovaného Nemocnicí na Homolce. K němu sdělil, že ústavní posudek není obsahem spisového materiálu vedeného k úrazu žalobce, protože je

součástí soudního spisu, ale „určitým způsobem jeho závěry rekapituluje usnesení GIBS a tyto dávají právě řečenému za pravdu, když z něj vyplývá následující“. Poté však správní orgán I. stupně podrobně popsal závěry uvedené v ústavním posudku a použil je na podporu vlastních závěrů zpochybňujících znalecký posudek MUDr. S. Správní orgán I. stupně dále sdělil, že ústavní posudek nevyločil syndrom whiplash u žalobce a že „mechanismus whiplash injury se mohl při úrazu skutečně uplatnit, to ovšem neznamená, že se nutně musí vyvinout také těžký chronický bolestivý syndrom“.

26. S hodnocením znaleckých posudků žalobce nesouhlasil a na nejasnost závěrů správního orgánu I. stupně žalobce upozornil v odvolání ze dne 21. 12. 2017, které žalovaný posoudil napadeným rozhodnutím. Krajský soud má však za to, že vady rozhodnutí správního orgánu nijak nezhojil.
27. Žalovaný v odvolacím řízení učinil ústavní posudek součástí správního spisu. Následně v napadeném rozhodnutí žalobci sdělil, že „všechny tři znalecké posudky byly zhodnoceny v odůvodnění rozhodnutí, každý samostatně a všechny tři ve vzájemné souvislosti“. Tak tomu dle krajského soudu není. Správní orgán I. stupně uvedl, že posudek MUDr. U. podporuje závěry MUDr. V. (aniž by tento posudek byl součástí spisu), vysvětlil, v čem spatřuje vady posudku MUDr. S., a následně popsal závěry vyplývající z ústavního posudku, také aniž by tento posudek učinil součástí spisu. Správní orgán I. stupně taktéž řádně nevysvětlil vztah jednotlivých znaleckých posudků, nevypořádal se s tím, že ústavní posudek závěry jak MUDr. U., tak MUDr. S. považoval za „zcela diskrepantní“. Tvrzení žalovaného, že znalecké posudky byly zhodnoceny samostatně a všechny tři ve vzájemné souvislosti, se tak nezakládá na pravdě, je nedostatečné a nereaguje na námitky žalobce. V této souvislosti je třeba pro úplnost uvést, že žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrdil, že správní orgán I. stupně neprováděl důkaz ústavním znaleckým posudkem, protože jej neměl v době rozhodování k dispozici. Správní orgán I. stupně podle žalovaného pouze zmínil závěry ústavního posudku tak, jak byly popsány v usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 21. 2. 2017. Dle krajského soudu je toto tvrzení v přímém rozporu s argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí. Žalovaný totiž na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že byly zhodnoceny jak oba znalecké posudky obsažené ve spisu, tak i ústavní posudek zpracovaný Nemocnicí na Homolce, který „je rovněž součástí spisu“.
28. Dle krajského soudu se tak z napadeného rozhodnutí, a to ani po zohlednění závěrů uvedených v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nepodává, ze kterých posudků správní orgány vycházely, vymezení vztahu těchto posudků. Krajský soud má za to, že popřely-li správní orgány závěry uvedené v posudku MUDr. S., musí vysvětlit, který posudek a z jakých důvodů je pro posouzení věci rozhodující. Tuto úvahu napadené rozhodnutí neobsahuje. Úvahy a dovysvětlení závěrů v napadeném rozhodnutí učinil žalovaný ve vyjádření k žalobě, což na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nemá vliv a krajský soud je nemůže zohlednit.
29. Krajský soud se dále zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí v souvislosti s nepřiznanými cestovními výdaji.
30. Správní orgán I. stupně uvedl, že náhradu požadovanou za výdaje spojené s použitím soukromého vozidla užitého v příčinné souvislosti s léčením nelze přiznat, jelikož nebylo prokázáno, že „v uplatněném rozsahu příčinně souvisí v uplatněném rozsahu s předmětným úrazem a jeho léčením. Respektive je zřejmé, že řada k proplacení předložených nákladů s léčením nesouvisí vůbec, u některých nelze jejich souvislost vyloučit zcela, vše nicméně souvisí“.

se zodpovězením klíčové otázky, a to, k jakému poškození zdraví v příčinné souvislosti s předmětným úrazem skutečně došlo“.

31. Správní orgán I. stupně sice vycházel z toho, že dle posudku MUDr. U. a ústavního posudku mělo u žalobce dojít k lehkému poškození zdraví, blíže jej však nevymezuje, což bylo třeba alespoň v základních obrysech učinit, argumentoval-li následně u nepřiznání nákladů na dopravu k lékaři zejména tím, že tyto cesty nesouvisí s pracovním úrazem. Správní orgán I. stupně měl vyslovit přezkoumatelnou úvahu o tom, proč příčinnou souvislost návštěv lékaře a cest neshledal. Na obdobnou argumentaci přistoupil i žalovaný, který na straně 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že cestovní výdaje nepřiznal právě proto, že není prokázáno, které „*obtíže žalobce s pracovním úrazem příčinně souvisí, nelze spolehlivě rozpoznat, které cesty k léčení obtíží s úrazem souvisí a které nikoli. Podle žalovaného je klíčové určit, jaké zranění a poškození zdraví v souvislosti s předmětným úrazem odvolatel utrpěl a teprve pak lze odškodňovat s tím průkazně související následky*“. K tomu krajský soud uvádí, že žalobce v posuzované věci nebyl stran předkládání důkazů nečinný. Předložil znalecký posudek MUDr. S., který žalovaný přesvědčivě nezpochybnil a nesdělil, z jakého posudku vycházel. Současně žalobce předložil soupis cest a seznam vyšetření, které absolvoval. Žalobce tak reagoval na žádost o doplnění podkladů k posouzení důvodnosti uplatněného nároku ze dne 23. 2. 2017, ve kterém správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že nebyly doloženy žádné objektivní podklady prokazující příčinnou souvislost vykázaných jízd s léčením služebního úrazu, ani to, zda byly skutečně vykonány. Podklady, které žalobce na základě výzvy správního orgánu I. stupně v průběhu správního řízení předložil, správní orgány nijak nezohlednily a nevysvětlily, co z nich plyne a proč z nich nevycházely.
32. Úvahy žalovaného týkající se cestovních výdajů shledal krajský soud nedostatečnými, z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, z kterých důkazů žalovaný vycházel, jak je hodnotil, případně proč se jimi nezabýval.
33. Žalovaný dále na straně 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že příčiny posttraumatické psychické poruchy nebyly nijak zkoumány ani prokázány. Krajský soud však ze správního spisu zjistil, že jeho součástí je zdravotní záznam MUDr. H. K. ze dne 31. 8. 2016, ve kterém je uvedeno, že pacient se léčí po autonehodě s dg. posttraumatickou stresovou poruchou. Ve zprávě o psychologickém vyšetření Mgr. J. Š. a PhDr. S. M. ze dne 17. 5. 2016 je uveden „*důvod vyšetření: stav po autohavárii, dg. PTSP*“, v závěru psycholog shledal úzkostně depresivní reakci na aktuální situaci po prožité autonehodě. Není tedy pravdou, že žádné podklady týkající se příčiny posttraumatické stresové poruchy žalobce nepředložil. Žalovaný tak měl povinnost se s předloženými podklady vypořádat a vysvětlit, proč se z nich důvod posttraumatické stresové poruchy nepodává.

G. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající ve výše popsaných nedostacích jeho odůvodnění dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Popsaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného zabránila krajskému soudu v přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady

žalobce ve výši 8 228 Kč tvoří náklady za právní služby advokáta, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby (odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT), a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony v rozsahu částky 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, to vše zvýšené o DPH ve výši 21 % z odměny a náhrad, celkem 1 428 Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně.

36. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 24. července 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu